

Arrest

nr. 76 358 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië. In december 1999 trouwde u met S. A. (...) en samen hebben jullie één zoon, G. A. (...) die met u in België verblijft.

Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van de politieke activiteiten van uw man.

U bent geen lid van een politieke partij maar nam wel deel aan verschillende betogingen.

Uw man was aanhanger van de Sakalkho-partij, zijnde de volkspartij, die later hernoemd werd tot Shepitsulebi-partij.

In 2010 was uw man betrokken in gevechten met de ordehandhaving maar de precieze omstandigheden weet u niet.

Uw man werd verder lastig gevallen in zijn zakenleven. Wanneer hij een bepaalde handel wou opzetten, verhinderden de vertegenwoordigers van de overheid dit omwille van zijn politieke betrokkenheid bij de oppositiepartij.

Eind februari 2011 kwamen u en uw man 's avonds thuis, toen uw man besloot om brood te gaan kopen. U ging naar boven. Na enige tijd keek u uit het raam en zag uw man op de grond liggen. Onbekenden hadden hem aangevallen omdat hij bezwarend materiaal had dat tegen het huidige regime gebruikt kon worden. Meer informatie over dit materiaal, dat zou bestaan uit videobeelden, heeft u niet. Uw man werd naar het ziekenhuis gebracht voor zijn verwondingen.

Tijdens één van uw bezoeken werd u, bij het verlaten van het ziekenhuis door drie mannen aangesproken die het leven van u en uw kind bedreigden. Nadat uw man het ziekenhuis mocht verlaten, begonnen jullie het vertrek voor te bereiden.

Via een vriend kwam u te weten dat ene N. (...) visums en reizen regelde en u, uw man, uw zoon en N. (...) vertrokken op 20 maart 2011 naar de luchthaven van Tbilisi.

Uw man slaagde er niet in om door de douane te geraken, maar deed teken dat u toch verder moest gaan. U nam het vliegtuig en via Wenen landde u op dezelfde dag op de luchthaven van Amsterdam. Jullie werden vervolgens naar een huis in Luik gebracht waar u tot 31 maart 2011 op uw man wachtte. Aangezien hij niet kwam opdagen vroeg u die dag asiel aan.

Sinds uw vlucht uit Georgië hebt u nog steeds contact met uw vader, broer en zus maar u heeft uw man sinds 20 maart 2011 niet meer gezien noch gesproken. Zijn lot is u onbekend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, internationaal rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon. Eveneens werd uw religieuze huwelijksakte en de vliegtuigtickets van u en uw zoon naar het Commissariaat-generaal opgestuurd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest voor uw leven en dat van uw zoon bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van het bezwarende materiaal tegen het huidige regime dat uw man zou bezitten. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo bleken uw problemen de politieke activiteiten van uw man te betreffen.

Echter, u stelt dat uw man een aanhanger is van de Sakalkho-partij, later de Shepitsulebi-partij, maar u weet niet of hij ook officieel lid is van deze partij. (CGVS p. 8) U weet niet of hij een lidkaart had en kon eveneens niet zeggen wat hij precies deed binnen deze partijen. (CGVS p. 8) Daarenboven weet u niet of hij een specifieke functie of post had in één van deze partijen. (CGVS p. 8)

Vervolgens kan u niets vertellen over het bezwarende videomateriaal dat uw man had, zijnde de oorzaak van uw problemen. U weet niet wanneer uw man dat materiaal verkregen had, wie er op stond, wanneer de video gemaakt werd, wie er nog aanwezig was toen de video werd gemaakt, noch waar men deze film maakte. (CGVS p. 16 en 21)

Daarenboven weet u niet wat uw man van plan was met dit beeldmateriaal, u vermoedt enkel dat hij het waarschijnlijk aan de oppositie wou geven. (CGVS p. 21) U heeft geen andere informatie betreffende dit materiaal. (CGVS p. 17)

Geconfronteerd met uw geringe kennis betreffende dit kernelement van uw asielrelaas stelt u dat uw man u niets vertelde, misschien omwille van veiligheidsredenen. (CGVS p. 20)

Tot slot blijft u eveneens vaag met betrekking tot de verschillende problemen die uw man gekend heeft naar aanleiding van zijn politieke betrokkenheid.

U verklaart immers dat hij, vóór het incident van februari 2011, verschillende malen gehinderd werd door de autoriteiten bij het opzetten van handelsactiviteiten. (CGVS p. 14) U geeft één voorbeeld met betrekking tot een geïmporteerde wagen, maar gevraagd naar andere voorbeelden stelt u dat u het zich niet meer herinnert maar dat uw man vele problemen had. (CGVS p. 15)

Bovendien stelt u dat hij in 2010 betrokken raakte in gevechten met de ordehandhaving maar wat er gebeurde weet u niet want u was er niet, noch die keer, noch de andere keren. (CGVS p. 15) U weet wel dat er gevechten waren. (CGVS p. 15)

Tot slot blijft u vaag met betrekking tot de personen die uw man lastigvielen. U stelt enkel dat het mensen van de ordehandhaving waren en vertegenwoordigers van het ministerie van Binnenlandse Zaken. (CGVS p. 16 en 17) Wie die vertegenwoordigers waren weet u niet. (CGVS p. 17)

Ook kan u niet vertellen wanneer uw man precies werd aangevallen, enkel dat het eind februari was, wanneer u bedreigd werd en wanneer uw man het ziekenhuis mocht verlaten. (CGVS p. 17 en 19)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw vervolgingen, namelijk de politieke betrokkenheid van uw man en de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden.

Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielrelaas onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft.

Uw geringe kennis betreffende de vroegere problemen van uw man met de autoriteiten en zijn effectieve betrokkenheid in de Sakalkho-partij, later de Shepitsulebi-partij, kan omwille van deze redenen niet aanvaard worden aangezien uw asielaanvraag duidelijk steunt op de politieke activiteiten van uw man en de daaruit voortvloeiende problemen voor uw man, uzelf en uw zoon.

Eveneens kan u niets vertellen met betrekking tot het bezwarend videomateriaal, dé kern van uw asielaanvraag.

Uw onwetendheid is onaanvaardbaar en eveneens onverschoonbaar.

Zo had u ruimschoots de mogelijkheid om rechtstreeks informatie van uw man te verkrijgen betreffende zijn problemen en het videomateriaal. U verklaart immers hem nog verschillende malen na zijn aanval en uw bedreigingen in het ziekenhuis bezocht te hebben.

Daarenboven werden jullie pas op 20 maart 2011, dus geruimte tijd na deze incidenten, van elkaar gescheiden. (CGVS p. 5 en 20)

U verklaart uw man gevraagd te hebben naar deze details, maar stelt dat hij u niets wilde zeggen. (CGVS p. 20)

Wederom zijn uw verklaringen onvoldoende voor het Commissariaat-generaal. Zo wordt uw man aangevallen en wordt uw leven en dat van uw zoon bedreigd, en toch dringt u niet aan om meer informatie te verkrijgen van uw man.

Het Commissariaat-generaal aanvaardt niet dat u zich neerlegt bij de geringe informatie die uw man u verschaft, temeer ook uw leven en dat van uw zoon op het spel staan.

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u geen enkele data kan herinneren met betrekking tot uw asielproblemen.

Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanval, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker gegrift staat zodat hij op zijn minst elementaire zaken, zoals de datum, kan vertellen, hetgeen in casu niet het geval was.

Uw vaagheid en geringe kennis betreffende verschillende elementen die de kern van uw asielrelaas raken, ondermijnen bijgevolg uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielincidenten.

In het verlengde van vorig punt wil het Commissariaat-generaal bijkomend opmerken dat uw verklaringen met betrekking tot het videomateriaal niet overeenstemmen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In deze vragenlijst verklaart u immers dat uw man samen met zijn vrienden, die ook hevige sympathisanten van de oppositie zijn, iets gefilmd had wat niet mocht. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd wie er nog aanwezig was toen uw man deze video maakte, waarop u stelt dat u het niet kan zeggen en dat u het niet weet. (CGVS p. 21)

Na confrontatie met deze duidelijke tegenstrijdigheid stelt u dat u niet weet waarover de film gaat, en met wie de film gemaakt is. (CGVS p. 22) U weet niet met welke vrienden uw man dit gefilmd heeft. (CGVS p. 22)

Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen.

Van een asielzoeker mag eveneens verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt. In casu bent u daar niet in geslaagd.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde het videomateriaal waarover u, zoals hierboven reeds besproken werd, bijzonder weinig kennis had.

Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Georgische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Georgisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tast uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen, evenals de zoektocht naar uw man. Zo verklaart u dat u niet op de hoogte bent of er nog iets is voorgevallen na uw vlucht uit Georgië. (CGVS p. 23) U stelt dat niemand iets vertelde over jullie problemen. (CGVS p. 23) U weet bovendien niet of u of uw man gezocht wordt door de politie en kan niet vertellen of de politie naar jullie

informeerde bij burens en kennissen. (CGVS p. 25) U heeft niet nagevraagd wat de huidige stand is van uw problemen omdat u geen mogelijkheden had om zoveel te bellen. (CGVS p. 23) Als er iets gebeurd was dan zouden ze het wel gezegd hebben, stelt u. (CGVS p. 23)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie en huidige stand van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een persoon die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Eveneens blijkt u niet op de hoogte te zijn van de zoekacties naar uw man. U stelt dat zijn familie alles probeert om hem te vinden, maar u weet niet wat ze precies deden. (CGVS p. 22) U weet niet waar ze overal naartoe gingen en of ze naar de autoriteiten gegaan zijn om zijn verdwijning te melden. (CGVS p. 6)

Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot uw gelatenheid naar aanleiding van de verdwijning van uw man.

Zo mag verwacht worden dat echtgenoten geïnteresseerd zijn in de verrichte acties met betrekking tot de zoektocht naar hun wederhelft, en inspanningen doen om deze handelingen te weten te komen.

In casu blijkt dit niet het geval te zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw man en bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn problemen in vraag stelt, temeer u nog steeds in contact staat met uw familie in Georgië en dus via hen aan informatie kon geraken.

Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen ondermijnd door uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen.

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Eveneens slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit de politieke betrokkenheid van uw man blijkt, zijnde de oorzaak van uw asielproblemen.

U verklaarde daarenboven uw internationaal paspoort en een medisch attest naar aanleiding van het ziekenhuisverblijf van uw man na zijn aanval over te maken op het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 10,13 en 20)

Echter, na de gegeven termijn van vijf werkdagen werd geen van deze documenten ontvangen. U stuurde enkel vliegtuigtickets van u en uw zoon op, en uw religieuze huwelijksakte.

Uw gebrek aan medewerking heeft tot gevolg dat u het de Belgische asielinstanties niet toelaat om de omstandigheden van uw verklaarde asielproblemen te onderzoeken.

Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder aangetast, temeer u nog steeds contacten heeft in uw land van herkomst die deze documenten eventueel konden opsturen. (CGVS p. 4) Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw zoon, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Bovendien wil het Commissariaat-generaal volgende opmerkingen maken.

Vooreerst verklaarde u, samen met uw man, per vliegtuig het land te willen verlaten. Uw man werd aangehouden aan de grens, volgens u omwille van zijn politieke activiteiten. (CGVS p. 6)

Echter, het is bijzonder ongeloofwaardig dat u, en zeker uw man, die omwille van bezwarend videomateriaal zware problemen had met de autoriteiten, besluiten om per vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde en zwaarbewaakte vervoerswijzen, te reizen.

Geconfronteerd met deze beslissing stelt u dat het moeilijk was, dat u een kind had dat naar hier gebracht moest worden, en dat uw man misschien nog opduikt. (CGVS p. 24 en 25)

Het Commissariaat-generaal wijst uw verklaring voor deze handeling af en stelt dat het redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht mag worden dat zijn handelingen in overeenstemming zijn met zijn verklaarde vrees, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is. Er zijn immers nog verscheidene andere manieren om het land te verlaten, die minder risico's bevatten. De risico's die u neemt om per vliegtuig het land te verlaten, ondergraven uw geloofwaardigheid verder.

Eveneens staat het allerm minst vast dat uw man omwille van zijn politieke betrokkenheid werd tegengehouden aan de grens. U verklaart zelf dat u niet weet wat de douaniers aan hem vroegen en of ze hem controleerden. (CGVS p. 6)

Ten tweede toonde u uw internationaal rijbewijs op het Commissariaat-generaal en stelt dat u het zelf ging afhalen bij de wegenspolitie, voor het geval dat u het nodig zou hebben. (CGVS p. 9 en 10)

Echter, dit rijbewijs blijkt afgehaald te zijn op 17 maart 2011, dus na de aanval op uw man, de bedreigingen van u en uw zoon, en 3 dagen voor uw vlucht naar België.

U verklaart de autoriteiten te vrezen maar toch gaat u langs bij de wegenpolitie om een internationaal rijbewijs, een document dat tevens niet hoogstnoodzakelijk is voor uw vlucht, af te halen. U verklaart dat er vele mensen in het gebouw waren, dus niemand kon er problemen creëren. (CGVS p. 24)

Wederom is het risico dat u neemt om dit document te verkrijgen, bijzonder groot, hetgeen vragen doet rijzen betreffende de ernst van uw problemen en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van bovenstaande redenen kan er dus geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 januari 2011 (zie p. 4) aan dat de vaagheden in haar asielrelaas te wijten zijn aan het feit dat *"haar man haar niets vertelde, misschien omwille van veiligheidsredenen"*; zij vindt het hierdoor vanzelfsprekend dat zij geen nadere informatie kan geven over diens politieke activiteiten en de hieruit voortvloeiende problemen met de autoriteiten.

Zij merkt nog op dat haar man haar niets meedeelde en dat haar pogingen om iets van hem te weten te komen, geen resultaat hadden; hierdoor was het volgens haar zinloos om verder aan te dringen op details omtrent zijn voorgehouden vrees.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende het videomateriaal, antwoordt verzoekster dat dit *"geen echte tegenstrijdigheid betreft"*.

Verzoekster stelt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard *"dat haar man samen met zijn vrienden iets gefilmd had wat niet mocht"*, terwijl zij op het Commissariaat-generaal niet kon zeggen wie deze vrienden waren *"omdat zij de vrienden in kwestie niet kan identificeren en dus niet weet wat de precieze identiteit was van de personen die samen met haar man de video hebben gemaakt"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij laat tevens gelden dat het geen tegenstrijdigheid is dat zij eerst verklaarde dat haar man en zijn vrienden *"iets gefilmd hadden wat niet mocht"*, terwijl zij later verklaarde dat zij niet weet waarover de film gaat; hierover stelt zij (zie het verzoekschrift, p. 6) dat zij niet wist *"in welke mate en op welke wijze datgene wat gefilmd werd, en waarvan zij dus inderdaad niet weet wat dat was, de autoriteiten heeft aangezet om haar man te vervolgen"*.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster geringe kennis heeft over de evolutie en de huidige stand van zaken van haar problemen, antwoordt zij dat zij *"wel degelijk getracht heeft om met haar echtgenoot contact op te nemen"* maar dat zij getelefoneerd heeft en dat hij niet heeft teruggebeld. Zij stelt dat haar man die nu in België is aangekomen, haar verklaard heeft dat hij eerst getelefoneerd heeft met haar zus die hem het telefoonnummer van verzoekster in België heeft gegeven waardoor hij met haar in contact is kunnen komen.

Gezien haar man de feiten die verzoekster heeft ingeroepen, kan bevestigen, is zij van mening dat er *"bewijselementen naar voren zullen komen"* waaruit zal blijken dat zij wel degelijk een waar verhaal heeft verteld en dat haar geschonden geloofwaardigheid zal worden hersteld.

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift dan ook dat haar dossier ofwel zou worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor een grondiger onderzoek, *"met name voor het toetsen van de verklaringen van haar man met haar eigen verklaringen"*, ofwel dat de Raad de behandeling van de onderhavige zaak zou uitstellen totdat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen over de asielaanvraag van haar man.

Waar de commissaris-generaal haar ten laste legt dat zij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, merkt verzoekster op (zie het verzoekschrift, p. 7) dat de bewijslast van een kandidaat-vluchteling *"niet dwingend inhoudt dat voor alle beweerdde feitelijkheden die worden naar voor gebracht een schriftelijk bewijs zou worden voorgelegd"*; zij stelt dat de aangehaalde feiten *"afdoende bewezen moeten worden geacht"* wanneer de asielzoeker een consistent en geloofwaardig verhaal brengt.

Verzoekster stelt dienaangaande dat zij binnen de vijf dagen na haar verhoor heeft getracht haar paspoort en het medisch attest in het bezit te krijgen, maar dat haar zus de passeur niet kon vinden en dat het hospitaal waar haar man behandeld werd, gesloten bleek te zijn in die periode.

Verzoekster laat gelden dat zij dan maar alle documenten die zij nog had, heeft overgemaakt *"in de hoop dat deze althans gedeeltelijk haar asielrelaas zouden ondersteunen"*.

Waar de commissaris-generaal verzoekster ten laste legt dat zij samen met haar echtgenoot per vliegtuig het land had willen verlaten en dat zij na de aanval op haar man nog een internationaal

rijbewijs is gaan afhalen bij de autoriteiten, stelt verzoekster dat ze er van uit gingen dat de passeur wel op de hoogte zou zijn van de wijze waarop de grenspolitie op het vliegveld zou kunnen worden omzeild. Aangaande het internationaal rijbewijs dat zij heeft afgehaald, wijst verzoekster er op dat die *“een volledige andere dienst is dan de politie of veiligheidsdiensten die haar man op de hielen zaten”* en dat het een drukke dienst is *“waar niet op elk individueel geval diep werd ingegaan”*. Zij voegt er aan toe dat haar reispaspoort kon worden afgenomen of ingehouden en dat zij middels het internationaal rijbewijs haar identiteit en nationaliteit zou kunnen zodat zij dit document (zie het verzoekschrift, p. 8) *“dus wel degelijk als hoogst noodzakelijk”* beschouwde.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ghienra: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster laat in haar verzoekschrift omtrent de in de bestreden beslissingen vastgestelde vaagheden in haar asielrelaas, gelden dat *“haar man haar niets vertelde, misschien omwille van veiligheidsredenen”* en dat haar pogingen om iets van hem te weten te komen geen resultaat hadden.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van haar asielrelaas raken.

Zo weet zij als echtgenote niet of haar man ook officieel lid is van de Sakalkho-partij (later de Shepitsulebi-partij); zij weet niet of hij een lidkaart had; zij kon eveneens niet zeggen wat hij precies

deed binnen deze partijen; zij weet evenmin of hij een specifieke functie of post had in één van deze partijen.

Zij kon tevens niets vertellen over het bezwarende videomateriaal dat haar man had; zij weet niet wanneer haar man dat materiaal verkregen had, wie er op stond, wanneer de video gemaakt werd, wie er nog aanwezig was toen de video werd gemaakt, noch waar men deze film maakte.

Zij kon evenmin vertellen wat haar man van plan was met dit beeldmateriaal, zij stelt slechts te vermoeden dat hij het waarschijnlijk aan de oppositie wou geven.

Zij verklaart ook dat haar man, vóór het incident van februari 2011, verschillende malen gehinderd werd door de autoriteiten bij het opzetten van handelsactiviteiten, maar kan slechts één voorbeeld met betrekking tot een geïmporteerde wagen geven; gevraagd naar andere voorbeelden stelt verzoekster dat zij het zich niet meer “herinnert” maar dat haar man vele problemen had.

Bovendien verklaart verzoekster dat haar man in 2010 betrokken raakte in gevechten met ordehandhavers, maar weet zij niet wat er gebeurde.

Zij bleef ook vaag met betrekking tot de personen die haar man lastigvielen; zij stelt enkel dat het mensen van de ordehandhaving waren en vertegenwoordigers van het ministerie van Binnenlandse Zaken, maar wie die vertegenwoordigers waren weet ze niet.

Tot slot kan verzoekster niet vertellen wanneer haar man precies werd aangevallen, enkel dat het “eind februari 2011” was.

Dat verzoekster geen informatie kreeg van haar echtgenoot, volgens haar “*misschien omwille van veiligheidsredenen*”, is geen verschoningsgrond voor haar gebrekkige kennis.

De commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoekster haar man na de aanval nog verschillende malen in het ziekenhuis bezocht heeft en dat verzoekster en haar man pas op 20 maart 2011, dus geruime tijd na deze incidenten, van elkaar gescheiden werden. Gelet op het feit dat verzoeksters echtgenoot aangevallen werd en dat haar leven en dat van haar zoon daardoor ook werden bedreigd, is het niet aannemelijk dat zij niet meer heeft aangedrongen op informatie.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster een zeer geringe kennis heeft over de evolutie en de huidige stand van zaken van haar problemen, antwoordt zij dat zij “*wel degelijk getracht heeft om met haar echtgenoot contact op te nemen*”, maar dat hij niet heeft teruggebeld.

De Raad stelt echter in hoofde van verzoekster wel degelijk een gebrek aan interesse in de evolutie en huidige stand van zaken in haar land van herkomst vast. Zo verklaart verzoekster dat zij niet op de hoogte is of er nog iets is voorgevallen na haar vlucht uit Georgië; zij weet niet of zij of haar man gezocht worden door de politie en kan evenmin vertellen of de politie naar hen informeerde bij burens en kennissen. Verzoekster verklaart tevens niet te hebben nagevraagd wat de huidige stand is van haar problemen. Zij stelt verder dat de familie van verzoeksters echtgenoot alles probeert om hem te vinden, maar zij weet niet wat ze precies deden; zo weet verzoekster niet waar ze overal naartoe gingen en of ze naar de autoriteiten gegaan zijn om zijn verdwijning te melden.

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en doen verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal legt verzoekster ten laste dat zij samen met haar echtgenoot, per vliegtuig het land had willen verlaten en dat zij, na de aanval op haar man, nog een internationaal rijbewijs is gaan afhalen bij de autoriteiten. Verzoekster argumenteert dat ze er van uit gingen dat de passeur wel op de hoogte zou zijn van de wijze waarop de grenscontrole zou kunnen worden omzeild.

Aangaande het internationaal rijbewijs dat zij heeft afgehaald, verklaart verzoekster dat dit “*een volledige andere dienst is dan de politie of veiligheidsdiensten die haar man op de hielen zaten*”, dat het een drukke dienst en dat zij tevens, indien haar reispaspoort zou worden afgenomen of ingehouden, middels het internationaal rijbewijs haar identiteit en nationaliteit zou kunnen bewijzen.

Deze uitleg wordt niet aanvaard. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster -en zeker haar man die omwille van bezwarend videomateriaal zware problemen had met de autoriteiten-, besluiten om per vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde vervoerswijzen, te reizen terwijl er zijn immers nog verscheidene andere minder risicovolle manieren bestaan om het land te verlaten. Dat verzoekster, die voorhoudt de autoriteiten te vrezen, toch nog langsgaat bij de autoriteiten om een internationaal rijbewijs af te halen, wordt niet aangenomen.

Haar verklaringen dat de dienst die de rijbewijzen uitreikt een “*volledig andere dienst is dan de politie die haar man op de hielen zat*” en dat deze dienst een heel “*drukke dienst was waar niet op elk individueel*

geval werd ingegaan” hebben slechts de waarde van blote beweringen die geen verklaring bieden voor het feit dat zij ondanks haar voorgehouden vrees voor de autoriteiten, zich nog tot de autoriteiten wendde.

Haar uitleg dat in geval haar reispaspoort zou worden afgepakt en zij aldus zonder reisdocumenten naar het buitenland zou gaan, aan de hand van haar rijbewijs haar identiteit en nationaliteit zou kunnen bewijzen, snijdt geen hout.

Inderdaad zo verzoekster aan boord van een vliegtuig haar land wou verlaten, zou zij in geval haar reispaspoort door de grenscontrole werd afgenomen, onmogelijk haar vliegreis hebben kunnen aanvangen alleen in bezit van haar internationaal rijbewijs en zou er in haar hoofde geen noodzaak hebben bestaan om -in het buitenland- haar identiteit en nationaliteit te moeten kunnen bewijzen.

Aangaande verzoeksters uitleg betreffende haar tegenstrijdige verklaringen over het videomateriaal, merkt de Raad op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben gevoerd tot zijn besluit.

Waar verzoekster er op wijst dat de bewijslast van een kandidaat-vluchteling *“niet dwingend inhoudt dan voor alle beweerde feitelijkheden die worden naar voor gebracht een schriftelijk bewijs zou worden voorgelegd”* en verklaart dat zij binnen de vijf dagen na haar verhoor op het Commissariaat-generaal getracht heeft om haar paspoort en een medisch attest in het bezit te krijgen, maar dat haar zus de passeur niet kon vinden en dat het hospitaal waar haar man behandeld werd, gesloten was, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf.

Verzoeksters verklaringen kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat in casu niet het geval is.

Verzoeksters uitleg dat haar zus de passeur niet kon vinden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de door haar voorgehouden problemen, noch van de politieke betrokkenheid van haar man. Dezelfde vaststelling geldt mutatis mutandis voor het ziekenhuisattest.

Het gebrek aan bewijsstukken ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.6. Verzoekster vraagt dat de zaak ofwel zou worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor een grondiger onderzoek, *“met name voor het toetsen van de verklaringen van haar man met haar eigen verklaringen”*, ofwel dat de Raad de behandeling van de onderhavige zaak zou uitstellen totdat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen over de asielaanvraag van haar man.

Zij laat gelden dat haar man het relaas dat zij naar voor heeft gebracht, kan bevestigen; volgens haar zullen er uit hun verklaringen *“bewijselementen naar voren zullen komen”* en zal blijken dat zij wel degelijk een waar verhaal heeft verteld.

De Raad benadrukt vooreerst dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt; daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal wel degelijk de bestreden beslissing heeft genomen op basis van alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, rekening houdend met de door verzoekster afgelegde verklaringen en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Haar relaas werd gekenmerkt door een vaagheid die niet aanvaard wordt.

Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot die sinds begin december 2011 in België is en op 6 december 2011 asiel heeft aangevraagd, haar verklaringen zeker zal kunnen bevestigen, stelt de Raad

vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift van 9 januari 2012, na ontvangst van de bestreden beslissing, beperkt tot het herhalen van haar vage verklaringen.

Zij doet met andere woorden in haar verzoekschrift geen enkele poging om, na gesprekken met haar echtgenoot -op wiens moeilijkheden zij haar voorgehouden vrees steunt-, de vastgestelde vaagheden te verduidelijken niettegenstaande het haar na lezing van de bestreden beslissing duidelijk moest zijn omtrent welke punten de commissaris-generaal opheldering vroeg, noch legt zij uit om welke reden haar man haar niet verder kon vergezellen op hun vlucht, noch wat haar man na haar vertrek uit het land eventueel heeft meegemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, ziet de Raad geen reden om het dossier van verzoekster terug te sturen naar de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 9) *“voor diepgaander onderzoek door vergelijking en koppeling aan het asielrelaas van haar echtgenoot”*, noch om de behandeling van haar beroep, ingesteld bij verzoekschrift van 9 januari 2012, uit te stellen totdat de commissaris-generaal een beslissing zal hebben genomen met betrekking tot haar man.

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE